

Obraz II.

Ateista, Teista, Skeptik, Zámečnick

A. Že by Čekání 5? (Předpokládám, že ano, aby se vůbec dalo začít se zpracováním takto zprostředka.)

B. Zámečnick neodemkne dveře – padá jedna šance dostat se za ně

TEISTA: (poté, co spustí knihu na kolena; civí do čtvrté zdi) Ty oči. Vidíte je? Tak chladné...

SKEPTIK: Pomalů otočí hlavu jeho směrem, pak zpět a teprve: Už vám to leze na mozek.
Zámečnick se přišourá.

ZÁMEČNÍK: Přichází po schůdcích, snaží se „spěchat“, vesele, radostně. Já – už jsem tady, pánové, už jsem tady.

TEISTA: Vstane, s příjemným překvapením, rukama vyjádří „díkybohu!“. Zároveň vstane i At. Pane Čupřino!

ZÁMEČNÍK: Začne něco hledat v kapse... Já jsem vám – zarazí se, natočí, přestane hledat. co to tady tak smrdí?

ATEISTA: Postaví se mezi Z. a Ag., intonací vyjádří „ale to nic, všechno v pořádku“. T–toho si n–nevšímejte, to jen myši – myši, t–tady – žerou...

SKEPTIK: Jediný zůstává sedět; svým typickým ležérně-arogantním tónem. Rozvalen na židli, ani se nehne. Tak co, pane Čupřino, nějak vám to trvalo!

ZÁMEČNÍK: Bere to jako výtku, proto se vážně ohradí, přitom přijde až k sedícímu Skeptikovi. Já mi je sto dvanáct let, prosím pěkně, a ještě nikam, nikdy jsem nepřišel pozdě. Skeptik pokývá trochu soucitně trochu ironicky hlavou.

Všichni se zahledí na Agnostikovu nohu.

TEISTA: Protože Ag. bude asi také vedle pódia vpravo, T. přejde k okraji, čímž vznikne malá chvílka ticha. Nebylo mu to souzeno.

ATEISTA: Popojde směrem doprava asi na konec lavice, intonace není příliš ostrá. D–dědek je senilní, b–blouzní, a v–vy z t–toho taháte důkazy.

ZÁMEČNÍK: Otočí se k divákům, opět se vrací ke své dobrosrdečné náladě. Ale proč jsem to jen, aha! (vítězoslavně poklepe na nějakou svou kapsu) Klíč!

TEISTA: Zadem příběhne zpět, takže je po Zámečnickově pravé ruce. Velmi procítěně, nadšeně. Klíč!

ATEISTA: Natočí se k Z., se zdviženým ukazovákem a věcnou intonací, kterou by měl vyjádřit „definitivní empirický údaj!“. Klíč!

SKEPTIK: Aha! Spíše něco jako „Haha!“ On přece myslí, že není možné otevřít.

Zámečnick se šourá k lavici.

ZÁMEČNÍK: Trochu zadýchaně, ale pořád optimisticky, s úsměvem na rtech. Já se musím jen posadit, svačinu jsem si tentokrát vzal, takže není třeba spēchat. Pomalů se otočí a dívá se, kam by si sedl.

- TEISTA: Předvedte se, Teistové! (jako vrah) Co by udělal Ježíš? Co by udělal Ježíš?
- ATEISTA: Spěchá k němu, chce jej odvést na své místo. Já v–vám pomohu!
- TEISTA: Ihned zareaguje, bojovně, táhne jej na své místo. Já mu pomohu!
- Vrhnou se k němu. Začnou ho tahat k lavici. Zámečník zády k divákům, ti dva čelem.*
- ZÁMEČNÍK: Ale pánové, já, (uchechtne se) já přece, ale, no tohle... (vykřikne, a s přihloupkým úsměvem zhrouť se na zem)
- TEISTA: Otočí se k divákům, překvapeně, nevinně, krůček poodstoupí. A jéje, další.
- SKEPTIK: Další? Co tím myslíte?
- TEISTA: Poodchází stranou, „já muzikant“. Nic, nic.
- ATEISTA: Otočí se zároveň se T., ale skloní se nad Z. a chce zjistit, co mu je. Rychle, eeemm-první pomoc!
- SKEPTIK: Teprve nyní vstane, klekne k Z., zvedne jeho ruku, pustí ji, ruka spadne. S. se narovná, opráší si ruce a standardním tónem. Tomu už nic nepomůže, je tuhý jako vecka.
- TEISTA: Bojuje sám se sebou a s Ježíšem, který by to neudělal. Ale nakonec nad ním zvítězí a příběhne k Z. Rychle, prohleďte jeho mrtvolu.
- ATEISTA: S hraným znechucením. T–teda, že zrovna v–vás... – klekne k Z. ale proč ne!
- Ohmatávají jeho mrtvolu. Skeptik přitom odejde nejlépe doprava, tj. daleko od dveří. (Ovšem na to si musí připravit pozici už při svém předchozím pohybu – je třeba to koordinovat až v reálu.)*
- TEISTA: Vstane, mrští rohlíkem o zem (ihned po něm vstane i At.). Zase nic! Žádný klíč, jen plesnivý rohlík!
- SKEPTIK: Zase – nic? To je narážka na zabitého Ag. Ale tohle je přece Skeptikovo vítězství – dveře nejde otevřít. Proto musí říct něco v tomto smyslu.

Obraz III.

Ateista, Teista, Skeptik, Chlapec

A. Chlapcův příchod (bez čekání) – Asi to bude chtít nějakou hračku, která zdůrazní, že jde o dítě. Malý gumový míček? Tenisák?

CHLAPEC: (přijde neslyšně už ve chvíli, kdy prohledávají Z., zůstane stát nad schůdky, háže a chytá míček; pevným hlasem, nebojácně) Pánové. A bouchne míčkem o zem.

Všichni se otočí za hlasem.

TEISTA: S překvapením a trochu přehrávanou družností, již se snaží odpoutat pozornost od Z. Proto se také postaví mezi Ch. a Z. Další starý známý!

CHLAPEC: (mrazivě – či s dětskou hravostí a bezstarostností?) Už je čas! Opět míček o zem.

TEISTA: *(radostně, popojde směrem k Ch.)* Konečně nás přijme!

CHLAPEC: *Přechází vpředu do středu.* Ano, ale trochu jinak, než by ses nadál.

SKEPTIK: *Poprvé poněkud vyveden z míry, nikoli ležerně, nýbrž vážným tónem, zamyšleně. Přitom se zaujetím sleduje děj, aby zjistil, kam to povede.* Tohle se mi nelíbí.

B. Vstup na metarovinu – Chlapec vysvětluje podstatu hry a postav

CHLAPEC: *Hází si míčkem do vzduchu.* Víte, bylo to pěkné myšlenkové cvičení, ale jak vidíte, diváci se už trochu nudí.

ATEISTA: Diváci? Ach, aha, to ne, to je jen malba, to tě mohlo poplést chlapče.

Ateista chce Chlapce poplácat po zádech, Ch. neuhne, naopak, ale sotva se ho dotkne – Chlapec odrazí míček o zem – padne mrtev k zemi. Ostatní kromě Chlapce se k němu s překvapením vrhnou, zkoušejí puls.

CHLAPEC: *Monolog bude nějak strukturován házením míčku a pohybem, ale teď mi chybí inspirace...* Víte, tyhlety personifikovaný ideje, to není nic pro mě, nic pro slušný lidi. Včera – nebo to bude zítra? – jsem bral takového chlápka, co chmatal malé chlapce. Jak ten se modlil! Jak ten provolával slávu Boží, jak se zaklínal. *(luskne – nebo udeří míčkem o zem, chytne, na chvíli bez pohybu)* A bylo po něm. Nešlo to jinak, trefil ho šlak z toho mladičkého novice. To mám pak aspoň pocit satisfakce. Ale tyhle *(pohrdavě)* postavy...

SKEPTIK: *Oba s T. vstanou a dívají se obavou po Ch.* Mám z toho velmi, velmi špatný pocit. *(k Teistovi)* Ke komu mluví?

CHLAPEC: *Podobně jako výše. Jedním z důvodů nedostatku inspirace je fakt, že Ch. se vůbec nevyjadřuje jako dítě. Prozatím tedy mají představitelky volné ruce (a nohy) a mohou to pojmout nějak po svém.* Tady ti, to jsou extrémní případy. Původně jsem nechtěl, ale rozhodnutí není na mně. Mají – *(pohlédne na vršící se mrtvolu)* měli – velmi krátký život. A za celý ten život se odsud nedostali. Ideje. *(odfrkne si)* Nějaká poslední slova?

TEISTA: *Přiběhne k Ch., omluvně, litostivě.* Já to nebyl! *(Nebo spíš „Já nechtěl“ (?))* On upadl, kdo mohl tušit, že je ta knížka tak těžká, když mi vypadne z ruky – hlava a... *(Chlapec se jej dotkne, padne mrtev. - Pokud to holky stihnou, tak Ch. 1. udeří míčkem o zem, 2. toutéž rukou se dotkne T., 3. chytí odražený míček.)*

CHLAPEC: *Napřáhne ruku k S., ten uskočí.* Hádám, že mi je nepomůžeš odtáhnout. – *Dětsky se rozesměje.* To byl vtip. *Znovu smích.*

SKEPTIK: *Ostražitě, drží si bezpečnou vzdálenost, hledá možnost pro útěk.* Co teď?

CHLAPEC: *Hrátky s míčkem – do vzduchu, z jedné ruky do druhé, náznak o zem – při tom sebou S. trhne.* Ted? Sladké nebytí. V mžiku bude věčnost za tebou, ani si to neuvědomíš.

SKEPTIK: Tohle je ale pěkná halda. *Proč tohle S. v této situaci říká?*

CHLAPEC: Sám jsi halda. Nějaká poslední slova? *Stále si pohrává s míčkem.*

SKEPTIK: [Trochu uklidněn popojde k Ch.](#) Viš, co říkával George Carlin?

CHLAPEC: [Z ruky do ruky.](#) Nedávno jsem ho navštívil.

SKEPTIK: Můžu? (*nesměle ukazuje do publika*)

CHLAPEC: No, už přetahujeme, a mohlo by se to vykládat jako favorizování jistého náhledu na svět... Ne, [Ale](#) dobrá, odtáhnu je – [hodí míček S., aby měl volné ruce](#), a ty se tady vymluv. [Během monologu Ch. odvede Ag., At. i T. „tancem mrtvých“ jako v Bergmanově Sedmé pečetí či Allenově Lásce a smrti.](#)

SKEPTIK: [Tohle ještě bude upraveno.](#) (*upraví se, ohlédne za Chlapcem*) Ledasco v našem životě je podvod, a náboženství je nade všemi. Náboženství má na krku ten největší podvod na světě. Dokázalo totiž přesvědčit lidi, že tam nahoře je nějaký neviditelný chlápek, který nemá na práci nic jiného, než že pozoruje každý náš pohyb každičkou sekundu našeho života. Hlídá, jestli se chováme tak, jak přikázal; a když zpozoruje, že jsme šlápli vedle, rozhodne, že půjdeme na speciální místo, které vytvořil, kde nás bude navěky – navěky! – mučit a týrat. – Ale všechny nás miluje! A potřebuje peníze. Mnoho peněz! Je všemocný, vševědoucí, všedobrotivý – jen nezvládá osobní finance. Navíc se všechno odehrává podle předem rozhodnutého plánu, takže jakápak morální odpovědnost? – A ještě něco proti ateismu, aspoň v náznaku.

Chlapec se ho zezadu dotkne, Skeptik [pustí míček a padne mrtev](#), [Ch. chytne míček.](#)

CHLAPEC: ([hodí míček do publika](#)) Není zač.

Ukloní se a odchází schovat se před shnilými rajčaty.